

Magyar testvéreink, ne féljetez Tőle! Elhozza Nektek a szabadulást, csak higgyetek Benne!

Szeretnénk jönni mi is! Tőlünk se féljetez!

Fuksz Sándor,
a konferencia társelnöke

Üdvözet az Olvasónak!

Petőfi-konferencia? A mai fogalmaink szerint ez azt jelenti, hogy a 19. század végére kijegecésített Petőfi-képet emlegetik, tárgyalják, megemlékezéseket tartanak, verselnek: lényegében utánozva egymást, ismételve önmagukat. Ahol pedig ennél többet szeretnének, ott beleütköznek az iskola, a MTA és a média által a közvéleményben kialakított, előítéletes ellenkezésbe és érdektelenségbe. Mi azonban ezt nem hagyjuk annyiban.

Van előttünk egy tanulságos példa. Ez a finnugor nyelvrokonság elmélete, amit nyelvrokonságként is túlhangsúlyoznak, de ami ráadásul tudománytalan és etikátlan csúsztatásokkal a magyarság hamis származás-elméletét sulykolja és elzárja a nemzet elől a saját őstörténetének a teljesebb megismerését. Ez az elmélet szakmailag minden tekintetben megbukott. A szakma – jobb helyeken, külföldön – korrigálta már az immár tarthatatlan finnugor elmélet hamisításait, nálunk azonban mégis tovább tanítja az iskola, képviseli a MTA, sugározza a média és – mintha mi sem történt volna – világra szóló finnugor-kongresszusokat rendeznek hazánkban. No comment!

Ha Petőfi kerül szóba, akkor a szakma hivatalosai azt mondják, hogy nincs új információ, ami módosítaná a hagyományos Petőfi-képet és nincsenek nyitott kérdések sem, amelyekkel foglalkozni kellene. Ahogy említettük, amivel ők foglalkoznak, az a hagyományos Petőfi-kép igazolása újra és újra, minden olyan kérdés kizárásával, ami ezt a képet lényegileg módosíthatná vagy akár csak árnyaltabbá tehetné. A másfél évszázados társadalmi igényét a népünknek arra, hogy a Petőfi kapcsán fölmerülő kérdéseket tisztázzák, egyszerűen semmibe veszik, a fölvetését rosszallják, s nem zavarja őket, hogy mindez a tudományos munka erkölcsi alapjait rendíti meg és a kutatás szabadságát korlátozza.

Magatartásuk azért is álságos, mert amikor a hagyományos Petőfi-képet megrajzolták, akkor annak nem adhattak – a mai értelemben – tudományos alapokat, azt egyébként is politikai, ideológiai döntés hozta létre és tartja életben mindmáig. A Petőfi-kutatás válságához éppen az vezetett, hogy azokat a kutatókat és munkákat, melyek módosíthattak volna, módosíthatnának, a hagyományos képen, eleve tudománytalanak, eretneknek bélyegezték, bélyegzik, és megvonták, megvonják, tőlük a szakmai, erkölcsi, anyagi támogatást.

Ez történik, amikor valamely alapvető tézisével szemben kételyek merülnek fel és ezért nem juthatnak támogatáshoz vagy valamiféle elismeréshez azok, akik a máig nyitott kérdéseket – Petőfi Sándor származását, születéshelyét vagy <horribile dictu> szibériai utóéletét, a legnagyobb magyar költő újratemetésének módját, a nemzeti végtisztességadás lehetőségeit – kutatják. Következésképpen az utóbbiak sem felelhetnek soha hatékonyan arra a széleskörű társadalmi igényre, mely első sorban éppen a nyitott kérdéseket szeretné kibeszélni és kimerítően tárgyalni.

Napjainkban – ismereteink szerint – egyedül a Magyarok Világszövetségének Petőfi Bizottsága teremt, több, mint fél évtizede, az összejövetelein, rendezvényein és konferenciáin olyan fórumokat, melyeken a nyitott kérdések rendszeresen napirendre kerülhetnek. Azok az elkötelezett Petőfi-rajongók, de a komoly kutatók is, akiknek szívügyük a Petőfi-kérdés, itt kísérhetnék figyelemmel az előadásokat, fölvetéseket, hozzászólásokat, vitákat akkor, ha a sajtó nem hallgatná el a nyilvánosság elől, hogy egyáltalán léteznek ilyen fórumok. Mi azonban, ennek ellenére, a magunk szerény eszközeivel, mindent megteszünk azért, hogy a konferenciánk anyagait hozzáférhetővé tegyük az érdeklődők számára és a nyitott problémák megoldása terén egykor mégis előre léphessünk, egész nemzetünkkel együtt.

Kiss Endre József,
a konferencia társelnöke